

деса обаче въ таково положеніе. Браточедъ ми бѣ получилъ единъ день по пощѣ-тѣ групъ глѣнь съ жлѣтици, за да купи жито, и заключилъ бѣ го въ конторѣ-тѣ си. Случися тогава да сжмъ и азъ въ Беоланъ. Вечеръ-тѣ токо что бѣхме легнали да спимъ, слушаеме, че ся тропа на врата-та. Отваряеме, и просякъ-тѣ влази задыханъ и извѣстява браточеда ми, че предъ нѣколко часове съгледаль въ гжстака двама влѣхвы, които ся сговаряли да дойдѣтъ прѣз-нощъ, та да запалятъ обора, па, въ смущеніе-то на пожара, да влѣзѣтъ въ кѣщи и да откраднѣтъ иманье-то. Правитель-тѣ тойчасъ свыка, колкото може, пріатели, и скры ны въ обора. Едва преминѣ единъ часъ, и ето че дойдохъ влѣхвы-ты и мѣчяхъся да запалятъ обора. Мы гы хванѣхме и предадохме на правителство-то да гы накаже спорядъ работы-ты имъ. Браточедъ ми ако не бѣ толкова милостивъ и състрадателенъ къмъ тогова сиромаша, може, и той самъ изъ отчаяніе бы поискалъ да ся съедини съ палители-ты и разбойници-ты, или поне не бы дошълъ да обади правителю, и той щяше да е сега толкова сиромашъ, колкото и онзи просякъ. Слѣдователно колко е добръ да имаме пріатели въ всичкы-ты классове отъ народа!

Истина е добръ, отговори Теофилъ. Доволно е само да ся находятъ такыви человѣци които да имѣтъ нуждѣ отъ нашиѣ помощь. Затова нѣчто помнѣте слѣдующе-то изреченіе: